

Tháng Tư Nhớ Một Chuyện Buồn

Ngọc Ánh

Tôi gặp anh cũng tình cờ như một định mệnh dung rủi, anh là em trai của chị bạn hàng xóm ở Sóc Trăng. Sau một lần gặp chị ở Sài Gòn đầu năm 1976, chị mời đến nhà chơi mới biết nhà chị lại rất gần với nhà tôi. Anh lúc đó đang sống với bà

Nội trong căn nhà vắng vẻ ở góc đường. Rồi những lần qua lại thăm hỏi, dần dần chúng tôi thân nhau hơn trong những buổi lang thang trên các con đường Sài Gòn, chia sẻ với nhau về thăm trạng của xã hội Miền Nam sau 1975, anh không nói nhiều về lai lịch quá khứ nhưng tôi biết anh là một người lính VNCH và khi đó anh đang có kế hoạch thành lập nhóm kháng chiến lấy tên **Lực Lượng Việt Nam Tự Do**, chống lại Cộng Sản trong khu vực Núi Bể (Hàm Tân). Tôi có vào đó vài lần, để giữ an toàn cho anh em nên tôi cũng tránh không gặp nhiều người, công việc của tôi là cung cấp giấy tờ giả cho mọi người đi lại dễ dàng (vì thời đó sự đi lại phải có giấy giới thiệu của cơ quan địa phương).

Mọi việc đang tiến hành thì tổ chức của chúng tôi bị nội phản, công an vào căn cứ vây bắt, một số người chạy thoát. Lúc đó vợ chồng tôi đang ở Sài Gòn, một anh trong nhóm đã đạp xe suốt đêm từ Hàm Tân về tới nhà tôi ở Sài Gòn để báo tin lúc 9 giờ sáng. Đến 3 giờ chiều thì công an Bình Thuận và công an Sài Gòn tiến hành xét nhà, nhưng là người thủ lĩnh của nhóm, anh Trần Thắng Tài đã không thoát thân bỏ mặc anh em đang bị bắt, dù thời gian còn kịp cho chúng tôi xuống Rạch Giá ra khơi trên con tàu đã được anh em chuẩn bị sẵn.

Là một người vợ hết lòng với đại cuộc của chồng, tôi cũng không thể bỏ anh ở lại một mình dù anh đã khuyên hai mẹ con tôi nên chạy trốn càng nhanh càng tốt. Chúng tôi có một buổi trưa ăn cơm cùng nhau, chơi với con trên căn gác chật hẹp, anh cố bình thần để nói cười vui vẻ nhưng tôi biết cả hai chúng tôi đều lo lắng một điều gì đó không yên ổn sắp xảy ra, một biến cố lớn trong cuộc đời. Vậy là chúng tôi bị bắt vào ngày 21/3/1979. Đó là lần cuối cùng con trai tôi được anh bồng bế trên tay, mãi mãi cho tới ngày anh mất đi không bao giờ gặp lại. Hôm ra tòa gặp anh lần cuối, tôi có trao anh tấm hình thằng bé lồng trong tấm card nhựa, sau này tôi tìm thấy tấm card bị một vết đạn xuyên thủng trong lúc bốc hài cốt anh, tôi nghĩ rằng tấm hình đó đã nằm trong túi áo trên ngực anh và kẻ giết người đã bắn trúng trái tim anh...

Cho tới bây giờ nhắc lại chuyện dằng dằng trước khi bị bắt, tôi không biết mình đã quyết định đúng hay sai khi cương quyết ở lại cùng anh chịu cảnh tù tội, nhưng tôi tôn trọng chí khí của anh, người lãnh đạo công cuộc kháng chiến chống Cộng Sản, dù thất bại nhưng nhất định anh không bỏ mặc anh em, cũng như tôi không thể để anh ấy ở lại một mình. Sau này nghe nói vụ án chúng tôi mở đầu cho hàng loạt vụ án chống Cộng khác của nhiều tổ chức trong thời điểm đó.

Suốt thời gian hơn 10 năm tù, chưa bao giờ tôi hối hận về những gì mình đã làm, nhưng có điều khổ tâm ray rứt nhất là khi nhìn con mình bị tật nguyền đói khổ trong cảnh lao tù. May mắn là giờ chót con tôi được tổ chức Terre Des Hommes bên Thụy Sĩ giúp ra khỏi trại giam và đưa cháu sang đó, nhưng do thời gian của bệnh tật quá lâu nên cháu không phục hồi được, có điều biết cháu được sống trong sự chăm sóc tốt nhất tại Thụy Sĩ tôi rất yên tâm, dù thật lòng không biết khi nào hai mẹ con mới gặp lại nhau với mức án tù còn dài thăm thẳm của tôi. Nhưng tôi vẫn hy vọng sẽ có một ngày tôi trở về, sẽ tìm cơ hội qua thăm con, chúng tôi không thể lạc mất nhau, như chúng ta đã từng lạc mất anh ấy.

Sự hy vọng đã giúp tôi vượt qua mọi khó khăn gian khổ để nuôi dưỡng niềm hy vọng đó. Rồi ngày ra tù, tôi nhờ người quen làm trong hội thiện nguyện phi chính phủ giúp tôi tìm được thằng bé, lá thư đầu tiên nó viết cho tôi bằng thứ tiếng Việt ngô nghê nhưng đầy vui nhộn như bản tính trước đây của nó, nó kể cho tôi nghe chuyện nơi nó ở, chuyện học hành... Và điều tuyệt vời nhất mà tôi mong đợi bấy lâu nay là nó vẫn còn nhớ đến tôi, nó biết là nó có một người Mẹ ở Việt Nam nhưng không biết làm sao để gặp lại. Nó gởi cho tôi những tấm hình nó ngồi trên xe lăn, gương mặt có vẻ chững chạc tự tin, từ đó chúng tôi giữ liên lạc với nhau. Năm 2001 nó viết thư cho tôi báo tin là nó sẽ về Sài Gòn thăm tôi, cùng đi với nó có 2 người bạn. Tôi vui mừng nhưng cũng có thoáng lo lắng, làm sao tôi có thể chăm sóc một lúc 3 đứa trẻ cùng ngồi xe lăn như nó? Ngày ra phi trường, tôi mang theo tấm bảng thật to viết tên nó để gương cao lên cho nó thấy, nhưng khi nhìn chiếc xe lăn bên cạnh 2 người Thụy Sĩ cao to là tôi ném tấm bảng không cần thiết xuống đất. Mẹ con tôi đã nhận ra nhau sau 15 năm xa cách. Không thể tả nổi giây phút trùng phùng đầy cảm xúc của hai mẹ con, nó nhỏ bé gầy gò như đứa trẻ lên 10, nhưng gương mặt thì già hơn chàng thanh niên 25 tuổi.

Thời gian ra tù, để tránh sự soi mói của chính quyền địa phương, tôi cũng muốn vượt biên nhưng tôi không có tiền bạc. Tôi bỏ Sài Gòn qua thành phố khác sinh sống, tôi muốn giấu chuyện tù tội của mình, nhưng khi đi xin việc tôi cũng gặp nhiều khó khăn vì lý lịch nên cuối cùng tôi làm công nhân trong một công ty Đài Loan. Mọi việc có vẻ êm xuôi cho đến mấy năm sau, thì công an nơi tôi ở phát hiện ra thân thế của tôi, họ gọi lên phường tra vấn lại lý lịch, tôi đã thẳng thắn nói rõ về mình, tôi muốn có cuộc sống bình thường như mọi người. Họ nói như rắn đe

- Đừng giao du với kẻ xấu hay cấu kết với bọn phản động, nếu chị muốn làm người công dân yên ổn. Lại một lần nữa tôi chỉ muốn bỏ nước ra đi.

Năm 2003 tôi gặp lại người Thầy cũ, và ông bạn của Thầy, người mà năm 1975 chúng tôi đã có dịp gặp nhau, bây giờ anh ấy đang sống ở Mỹ, đã nghỉ hưu và sống một mình, sau khi biết được hoàn cảnh của tôi, anh ấy rất yêu quý và muốn kết hôn. Chúng tôi cưới nhau ở Sài Gòn năm 2005 và tôi sang Mỹ năm 2007, nhưng mãi đến mấy năm sau đó tôi mới có dịp qua Thụy Sĩ thăm con, tuy nhiên tôi vẫn liên lạc với con qua Facebook, may mắn là nó vẫn sống yên lành dưới sự chăm sóc của cơ quan thiện nguyện Thụy Sĩ.

Bây giờ tôi đang sống hạnh phúc với gia đình và có cuộc sống ổn định. Câu chuyện buồn đã qua lâu rồi, nhưng lòng tôi vẫn chưa nguôi ngoai khi nhớ về quá khứ, với sự khuyến khích của chồng, tôi viết lại câu chuyện của mình để mong nỗi buồn được chia sẻ, cuốn sách "**Ngày Tháng Buồn Hiu**" được in ra để tặng bạn bè thân quen và tôi nhận được nhiều an ủi đồng cảm của mọi người. Nghĩ lại thấy mình cũng bình an hơn so với những người còn ở lại Việt Nam và câu chuyện buồn đau của mình vẫn không so sánh được với những kinh hoàng của hàng triệu đồng bào đã ra khơi tìm Tự Do, một số họ đã chết thê thảm và ai sống sót được tới bến bờ cũng luôn có những ám ảnh hãi hùng.

Tôi thấy lòng thanh thản khi tha thứ cho những người Cộng Sản đã gây ra tan nát cho gia đình nhỏ của tôi, nhưng tôi không tha thứ những áp bức bất công khắc nghiệt của chế độ Cộng Sản khi chúng còn cai trị trên quê hương Việt Nam.

Ngọc Ánh